

Het kwam door de liefde

Naar een verhaal van Willy Eagle

Een broer en een zus hadden eens hun haastige, verplichte kerstbezoekje weer afgelegd aan het boerderijtje waar hun bejaarde ouders woonden met een kleine kudde paarden. De boerderij waar ze waren opgegroeid werd de Boerderij van de Eenzame Dennenboom genoemd. Dat kwam door de reusachtige dennenboom die aan de top van de heuvel achter de boerderij stond. Door de jaren heen was de boom een soort talisman voor het gezin

geworden en een mijlpaal in het landelijke gebied. De kinderen hadden er dierbare herinneringen uit hun kinderjaren aan overgehouden, maar kwamen er niet vaak meer. Het drukke en gejaagde leven in de grote stad bracht hun levens meer vertier.

Maar het bejaarde echtpaar was gelukkig op die rustige boerderij, al deden ze niet veel meer met de paarden, want de jaren hadden hun sporen nagelaten. Het werd steeds moeilijker om 's morgens door de ijzige kou naar de schuur te gaan om de paarden te verzorgen, maar het gaf hen wel een reden om iedere dag weer uit bed te komen.

Zo gaven de boerderij en de paarden zin aan hun leven. Ieder jaar werden er weer wat veulentjes geboren, die dan later verkocht werden en zo brachten de paarden het oude echtpaar nog veel vreugde.

Toen de broer en de zus die keer weggingen probeerden ze hun ouders te overtuigen dat ze "de Oude Knol" weg moesten doen. De Oude Knol, zoals de naam al zegt, was het oudste paard in de stal, en het paard kon nog maar moeilijk meekomen.

"Jullie hebben niets meer aan haar," zei de zoon. "Ze heeft al jaren geen veulens meer geworpen. Jullie kunnen op de kosten besparen zodat jullie meer voor jezelf hebben. Wat kan dit afgewerkte paard jullie nog geven behalve extra onkosten en werk; waarom hebben jullie haar eigenlijk nog steeds?"

De vader keek naar zijn afgedragen laarzen waar zijn tenen doorheen

schermerden, schoof met zijn voet over de vloer van de schuur en antwoordde: “Ja, ik zou wel een paar nieuwe laarzen kunnen gebruiken.”

Hij sloeg zijn arm beschermend om de nek van het oude paard heen terwijl hij haar naar zich toe trok. Met een liefkozend gebaar aaide hij haar achter de oren. “Maar wegdoen? Nee, dat doen we nooit. Het is vanwege de liefde dat we haar nog steeds houden. Verder niets. Gewoon de liefde.”

Perplex en ook wat geïrriteerd wensten de jongelui hun ouders een gelukkig kerstfeest en reden terug naar de stad door het schemerige dal. De ouders schudden verdrietig het hoofd omdat het afscheid niet erg fijn was geweest. Ze pinkten allebei een traan weg. Waarom konden deze jonge mensen nu niets begrijpen van de vrede die de liefde hen gaf?

Het kwam door het ongelukkige afscheid dat niemand het smeulende isolatielaagje van de versleten bedrading in de oude schuur had gezien. Niemand zag de eerste vonk; niemand, behalve de Oude Knol.

Het was maar een kwestie van minuten voordat de schuur in lichterlaaie stond en de hongerige vlammen aan de afgeladen hooizolder likten. Met een kreet van afschuw en wanhoop schreeuwde de man naar zijn vrouw dat ze de hulpdiensten moest bellen terwijl hij zelf naar de schuur rende om hun geliefde paarden te redden. Maar de vlammen raasden nu huizenhoog en hij werd teruggedreven door de verschroeiende hitte. Hij liet zich op de grond zakken en begon hulpeloos te snikken bij het geweld van het vuur.

Tegen de tijd dat de brandweer er was waren er slechts wat rokende nagloeiende puinhopen over en de man en zijn vrouw, uitgeput van ellende, zaten met de armen om elkaar heen voor de schuur. Ze konden geen woord uitbrengen toen ze opstonden van de koude besneeuwde grond en knikten slechts naar de brandweermannen bij wijze van dank. Die konden niet veel meer doen om het beter te maken.

De man wendde zich tot zijn vrouw, die haar grijze hoofd op zijn schouder had gelegd terwijl zijn bevende oude handen stuntelig haar tranen afdroogden met een versleten rode zakdoek. Hij fluisterde: “We hebben veel verloren maar God heeft ons huis gespaard op deze Kerstavond. Laten we al onze krachten bijeenrapen en de heuvel opgaan naar de oude dennenboom waar we zo vaak troost hebben gezocht in moeilijke tijden. We zullen neerzien op ons huis en dank geven aan God dat Hij het gespaard heeft en we zullen bidden voor onze geliefde kostbare gaven die van ons zijn weggenomen.” En aldus nam hij haar bij de hand en hielp hij haar de besneeuwde heuvel op.

De tocht heuvelopwaarts op de besneeuwde helling was zwaar voor hun bejaarde lijven. Toen ze over de knobbel aan de kam van de heuvel waren heengestapt namen ze even rust. Toen ze omhoog keken naar de heuveltop snakten ze naar adem en vielen in verwondering op hun knieën bij het zien van de ongelooflijke schoonheid voor hen. Het leek alsof alle betoverende schitterende sterren van het firmament aan de glanzende besneeuwde takken van hun geliefde dennenboom gehangen waren. Hij stond te stralen met hemelse kaarsjes. In de boomtop stond een kristallen maanschijfje te schitteren als gesponnen glas. Een gewone sterveling had zo'n kerstboom nooit kunnen creëren.

Plotseling slaakte de man een kreet van verwondering en ongelooflijke vreugde. Verbaasd en verbijsterd nam hij zijn vrouw bij de hand en trok haar mee. Daar, onder de boom, in luisterrijke glorie, omhuld door een zachte nevel en glimmend in het duister, zagen ze hun kerstgeschenk. Rondom de Oude Knol, dicht bij de stam van de boom, lag de voltallige kudde in veiligheid.

Wat was er gebeurd?

Bij de eerste tekenen van rook had de Oude Knol de deur open geduwd met haar bit en had de andere paarden er doorheen geleid. Langzaam en met grote waardigheid had zij ze de heuvel op geleid, voorzichtig stappend door de sneeuw.

De veulens waren bang geweest en hadden koortsachtig heen en weer gerend. De drachtige merries drukten zich onzeker tegen de Oude Knol aan terwijl zij bedaard de heuvel op ging naar de veilige haven onder de dennenboom. En nu lag ze daar tussen hen in en keek omhoog naar de gezichten van de man en zijn vrouw.

Ze had haar geliefde bazen niet in de steek gelaten. Haar lichaam was broos van bejaardheid, moe van de klim maar haar ogen waren gevuld met devotie toen ze haar geschenk presenteerde, door de liefde. Het kwam alleen maar door de liefde.

De tranen stroomden het oude echtpaar over de wangen terwijl ze het uitriepen van vreugde en lofprijzing! En wederom werden hun harten gevuld door de vrede van de liefde.